

Pfv.II.20.044/2015/5.

A Kúria a felperesnek az alperes ellen házasság felbontása és házastársi tartás iránt a Szentesi Járásbíróságon 3.P.20.214/2013. számon indult perében a Szegedi Törvényszék 4.Pf.20.836/2014/3. számú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 37. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A le nem rótt 44.400 (negyvennégyezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felek 2008 májusában kerültek közelebbi kapcsolatba, egy évvel később eljegyezték egymást és 2012. március 16-án házassági vagyoni jogi szerződést kötöttek a házasságkötés előtti időszakra, illetőleg a házasságuk teljes időtartamára. A szerződésben - többek között - rögzítették, hogy nem élnek élettársi kapcsolatban, két külön lakcímen laknak, amely a házasságkötés után is fennmarad. Kijelentették, hogy közös háztartást nem létesítenek és meghatározták különvagyonuk és esetleges közös vagyonuk körét. A szerződés 7. pontja szerint jövedelmükkel külön-külön, szabadon rendelkeznek, bevételeik nem tartoznak a közös vagyonba. Szükség esetén egymásnak kamatmentes kölcsönt nyújtanak írásban megkötendő kölcsönszerződés alapján. A szerződés 10. pontjában úgy állapodtak meg, hogy bármelyikük tartós betegsége, vagy munkanélkülisége

esetén a másik házastárs róla megfelelő mértékben gondoskodik. A felek 2012. április 4. napján kötöttek házasságot és a szerződésben foglaltaknak megfelelően külön háztartásban éltek, illetve felváltva tartózkodtak együtt egymás lakásaiban. A felek házassága fokozatosan megromlott, életközösségük 2013. június végén megszűnt.

A felperes 2011. július 6-ig ügyvédként dolgozott és emellett 2009. június 29. napjától 2012. július 23-ig egyéni vállalkozóként, 2012. december 11. napjáig magánszemélyként az A. Kft-nél koordinátori tevékenységet végzett, amelyből 2011. évben 117.323 forint, 2012. évben 82.547 forint bevétele volt. A 2012. évi jövedelemadó bevallása szerint az összevont adóalapba tartozó jövedelme 447.053 forint volt, amelyet 71.660 forint jövedelemadó terhelt. Egészségi állapotának megromlása miatt 2012. január 27-től július 23-ig táppénzes állományt vett igénybe, majd 2012. július 24. napjától havi 56.715 forint, 2013. január 1-től 59.665 forint, 2014. január 1. napja óta 61.000 forint rokkantsági ellátásban részesül. A felperes 2012. február 1. napjától véleményezhető össz-szervezeti egészségkárosodásának mértéke 54 % és nem rehabilitálható.

A felperes a holtig tartó haszonélvezeti joga alapján a gyermeke tulajdonában álló ingatlanban lakik, a fenntartási költségeit maga fizeti, amely 2012. évben átlagosan havi 5.487 forint vízdíjat, 4.458 forint áramdíjat, a fűtési idényben 15.000 forint, egyébként 7.670 forint gázdíjat jelentett, további költségeként a vezetékes telefon és az internet díja merült fel. A felperesnek korábban bérelt ügyvédi irodája volt, amelynek bérleti díja 2013. július 31. napjáig havi 28.393 forint, a fizetendő közös költsége pedig 7.000 forint volt. A felperes gyógyszerköltsége 2012-ben havi 11.000 forintot tett ki, amely időközben havi 26.000 forintra emelkedett. A felperes ezen kívül az életbiztosítási szerződésére havi 12.360 forint díjat fizet ki.

Az alperes levéltárosként dolgozik, 2012. szeptembertől 2013 augusztusáig terjedő időszakban havi átlag 120.424 forint nettó keresete volt, rendszeresen publikál, ebből azonban jövedelme nincs. Régi képeslapokat, bélyegeket gyűjt, 2012. évben 169.141 forintért, 2013. évben pedig 22.500 forintért vásárolt ilyen ingóságokat. A felperes édesanyja halála után, 2011-ben megörökölte a H., P. u. 5. szám alatti ingatlan 1/4 tulajdoni hányadát és testvérével közösen több mezőgazdasági ingatlant is. Az ingatlanok haszonbérbe adásából eredően 2012-ben 30.823 forintot, 2013-ban 35.573 forintot és egy jelentősebb összegű, 313.705 forint haszonbérleti díjat kapott. 2013-ban édesapja halála után megörökölte a P. utcai ingatlan további 3/4 tulajdoni illetőségét 3.720.000 forint értékben és egy 6.840.000 forint értékű szántó ingatlant. A lakásingatlan felújítására az alperes 2012-ben 200.000 forintot, 2013. évben 70.000 forintot fordított. Az alperes elismerten 200.000 forint otthon tartott és 1.033 USD banki

megtakarítással rendelkeznek. 2013 végén 209.005 forintot kapott kézhez az önkéntes nyugdíjpénztári tagságának megszűnésére tekintettel. Az alperes 2004. november 30-án a munkaügyi perében hozott jogerős ítélet alapján elmaradt illetménypótlék címén 1.310.876 forintot és táppénz címén 3.965 forintot, valamint ennek kamatait vette fel és 2004. január 1-től havi 17.100 forint illetménypótlékban részesül.

Az alperes 2012 őszén 150.000 forint, illetőleg további 70.000 forint, 2013. júniusában 100.000 forint kölcsönt nyújtott a felperesnek és 2013. augusztustól december végéig havi 12.735 forintot, 2014 januárjától pedig havi 15.000 forintot utal át a felperesnek.

A felperes többször módosított és végleges keresetében kérte a házasság felbontását és az alperes kötelezését 2012. január 27. napjától kezdődően havi 60.000 forint házastársi tartásdíj, valamint a hátralékos összeg után 2012. szeptember 10. napjától járó késedelmi kamat megfizetésére. A házastársi tartásdíj iránti keresete ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy egészségkárosodása miatt a tartásra rászorul. Az alperes a munkaviszonyából származó jövedelmén felül havonta a publikációból 60.000 forint, a képeslapok eladásából 50.000 forint, a tőzsdézésből 60.000 forint, családfa kutatásból 30.000 forint jövedelemmel rendelkezik.

Megtakarításának teljes összege 500.000 forint, a munkaügyi per kapcsán jelentős összeget kapott kézhez, felvette a nyugdíjpénztári megtakarítását, van életbiztosítása és földhaszonbérleti díjban is részesül. A perben 400.000 forint értékű képeslapot kívánt áruba bocsátani és a felperessel megosztani és az örökölt ingatlana felújítására is jelentős összeget fordított. Így jövedelmi, vagyoni helyzeténél fogva az igényelt összegű házastársi tartás megfizetésére képes.

Az alperes maga is kérte a házasság felbontását. A házastársi tartásdíj iránti igényt 2013. július 10. napjától havi 15.000 forintban elismerte, a hátralékos tartásdíjjal szemben 430.940 forint összegű beszámítási kifogást terjesztett elő, amely szerint a felperesnek 320.000 forint kölcsönt nyújtott, 2013 augusztusától pedig a házastársi tartásdíjat 12.735 forint, illetőleg 15.000 forint összegben teljesítette. A felperes a beszámítási kifogást teljes egészében elismerte.

Az alperes arra hivatkozott, hogy rendszeres jövedelme a munkabére, a haszonbérleti díj mértéke évente változó, a felperes által hivatkozott egyéb forrásokból pedig bevétele nincsen. Az USD-t egy könyv kiadásához kapta támogatásként, ezt meghaladóan csak 200.000

forint megtakarítással rendelkeznek. Az egyezségkötés reményében ajánlotta fel a 4-500 darabból álló képeslap gyűjteményének közös értékesítését 400.000 forintos induló ár mellett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felek házasságát felbontotta és az alperest 2014. április 1. napjától kezdődően havi 23.000 forint házastársi tartásdíj megfizetésére kötelezte, az ezt meghaladó keresetet elutasította. További rendelkezése szerint a felek a költségeiket maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kiemelte, hogy a házastársi tartás díj iránti felperesi követelést a Csjt. 21. § (1) bekezdésében foglaltak alapján bírálta el. A követelés jogalapja 2013. július 1. napjától áll fenn, a korábbi időszakra az alperes házastársi tartásdíj fizetésére a felperes rászorultságának hiányában nem kötelezhető. A 2012. március 16-án kötött házassági vagyoni jogi szerződésben a felperes házastársi tartásdíj iránti igényt nem érvényesített, holott már ekkor is keresőképtelen volt. A követelés kezdő időpontját többször módosította, olyan nyilatkozatot is tett, hogy 2012 novemberéig a tartásdíj rendezett. Az összecszerűség tekintetében az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy a felperes 2012. január 27. napjától vált keresőképtelenné, előbb táppénzen volt, 2012. július 24-től pedig már rokkantsági ellátásban részesült. A megállapított havi 23.000 forintnál magasabb összeg megfizetésére az alperes saját megélhetésének veszélyeztetése nélkül nem képes, ugyanis az átlagos havi nettó munkabére 120.424 forint, rendszeres kiadása pedig mintegy 69.000 forint. A felperes nem bizonyította, hogy az alperesnek további 200.000 forint nettó bevétele származik különböző forrásokból. A szüleitől örökölt mezőgazdasági ingatlanok utáni haszonbérleti díjakból ugyan rendszeres bevételhez jut, ennek összege azonban a termés függvényében változó. Az interneten folytatott rendszeres vásárlásainak értéke nem eltúlzott, többségében néhány száz, vagy ezer forintot tesz ki. Az alperes megtakarítása évek óta fennáll, szülei ingatlanának felújítására is csak az általa elismert 250-270.000 forint összeget fordította. Az pedig nem volt megállapítható, hogy a munkaügyi perben megítélt és a nyugdíjpénztári tagság megszűnése kapcsán felvett összeg még az alperes rendelkezésére áll. Az elsőfokú bíróság az alperes teljesítőképességének megítélésénél értékelte azt is, hogy saját megélhetését is megfelelő szinten kell biztosítania.

A 2013. július 1. napjától 2014. március 31. napjáig terjedő időszakban a felperest összesen 207.000 forint tartásdíj terhelte, az elismert beszámítási kifogásra figyelemmel az alperes 2014. április 1. napjától köteles a tartásdíj megfizetésére.

A felperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Ítélete indokolásában

hangsúlyozta, hogy a vagyoni jogi szerződésből is kitűnően a felek a házasságkötésüket megelőzően élettársakként nem éltek együtt, ezért a házasságkötést megelőző időszakra vonatkozó tartási igény alaptalan. Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy a 2013. június 1-től 2014. március 31. napjáig terjedő időszakra a felperes által is elismert követelés beszámításával az alperes eleget tett a fizetési kötelezettségének. A tartásdíj alapjául az alperes rendszeres jövedelme szolgálhat, ilyenek pedig kizárólag a bérjellegű juttatása és az ingatlanok hasznosításából származó haszonbérleti díj tekinthető. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felperes terhére a más forrásokból befolyó számottevő jövedelem bizonyítatlanságát. Az alperes teljesítőképességének megítélése során az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a felperes rendszeresen visszatérő szükséges kiadásait és alappal utalt arra is, hogy a saját szükséges tartásának rovására az alperes házastársi tartásdíj fizetésére nem kötelezhető.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben az elsőfokú és a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a keresetével egyező, a jogszabályoknak megfelelő (havi 60.000 forint tartásdíjat megállapító) határozat meghozatalát kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti a Csjt. 32. § (3) bekezdését, a Pp. 2. § (1) bekezdését, a 3. § (4) - (5) bekezdését, a Pp. 75. § (1) bekezdését, továbbá a Pp. 164. § (1) bekezdését.

A felülvizsgálati kérelem részletes indokai szerint a házastársi tartásdíj nem jelent szűkös tartást, az eljáró bíróságok az alperes vagyoni helyzetének megítélésénél lényeges körülményeket nem értékelték.

Az elsőfokú bíróság megsértette a jogvita ésszerű elbírálásának követelményét és a szabad bizonyítás szabályát. Jogi képviselője a tárgyalási jegyzőkönyveket aránytalanul hosszú idő elteltével kapta meg, ezáltal veszélybe került a bizonyítási indítványok előterjesztésére megállapított határidő teljesítése. Az alperes a perben perelhúzó, rosszhiszemű magatartást tanúsított, beadványait a tárgyalásokon nyújtotta be, ennek ellenére az elsőfokú bíróság még figyelmeztetésben sem részesítette. Nem értékelte a felperes állítását, miszerint az alperesnek a publikációból is van bevétele, 16 darab olyan kiadvány vásárolható, amelynek az alperes szerzője, vagy társszerzője.

A felperes betegsége miatt kényszerült a jogi képviselő igénybevételére. Az alperes nagyobb részben lett pervesztes, ezért törvénysértő a perköltségben való marasztalásának mellőzése.

Álláspontja szerint az első- és a másodfokú bíróság a tényállást hiányosan, illetőleg tévesen állapította meg. Hiányzik annak

megállapítása, hogy a felek 2007 augusztusától élettársak, a szerződéskötéskor pedig már jegyesek, így közeli hozzátartozók voltak. Az alperest a szerződéskötésre vagyonának megóvása indította, ez pedig a javára nem értékelhető rejtett, semmis fenntartás. Miután a vagyoni szerződés a házasságkötést megelőző időre is kiterjed, ezért 2009. július 28-tól a tartásdíj követelés jogalapja fennáll.

Az életközösség helyesen 2012. július 28-án szakadt meg. A jogerős ítélet megállapításától eltérően okirattal igazolta, hogy a 43 %-os mértékű egészségromlása miatt 2011. június 1-től már rehabilitációs járadékban részesült. A felperes ekkor azonban egészen 2012. január 27-ig dolgozott, állapota súlyosbodását 2012 júniusában visszamenőlegesen állapította meg az orvosi bizottság 2012. február 1. napjától 54 %-os mértékben. Erre tekintettel nem igényelt házastársi tartást a házassági vagyoni szerződésben.

Az eljáró bíróságok csak a 2012. évi kiadásait részletezik, holott azok mértéke 20 %-kal nőtt, ellátása viszont ilyen mértékben nem emelkedett. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet az alperes kiadásait nem részletezi, az elsőfokú bíróság az alperes előadása alapján határozta meg a gyógyszerköltségét havi 2.000 forintban. A felperes biztosítási díja 2014 augusztusától pedig havi 13.113 forintra emelkedett.

Nem bizonyított megállapítás, hogy az alperes a munkaköri leírása alapján publikációra nem köteles. Volt házastársa rendszeres többletjövedelmének meglétét, havi több száz ezer forintos jövedelmének tényét igazolja, hogy termőföldjeit bérbe adja és 2014 júliusában két alkalommal folyósított tartásdíjat.

A felperes sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok az alperes megtakarításának összegszerű megállapítását az alperes előadására alapították, nem kötelezték ennek bizonyítására, továbbá gyűjteményei felértékeltetésére, ezzel szemben a felperes okirattal bizonyított állításait figyelmen kívül hagyták. Az alperes tett ajánlatot gyűjteménye egy részének értékesítésére, amelyből elismerten fix és egyre emelkedő plusz bevétel várható.

Téves megállapítás, hogy a tartásdíjra rászorultsága 2014. április 1-je előtti időszakra nem állapítható meg, ezzel ellentétben áll, hogy a bíróság a már teljesített alperesi összegeket a követelésébe beszámította, azaz tartásdíj jogcímén megfizetettnek tekintette. A felperes 2011. június 1. óta rokkantan dolgozott, ezért csak a táppénzes időszaka kezdetétől, 2012. január 27. napjától kérte kötelezni az alperest tartásdíj megfizetésére.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Hangsúlyozta, hogy az antikvár

könyvek értékesítéséből jövedelme nem származik, a hetente biztosított kutató napon végzett helytörténeti kutatások eredményeként megjelenő és szűk érdeklődésre számot tartó publikációk után honoráriumban nem részesül. 2014. júliusban az utazása miatt folyósította két alkalommal a tartásdíjat, a havi rendszeres átutalást a fizetés után teljesíti. A képeslap-gyűjteményével kereskedelmi tevékenységet bizonyítottan nem folytat.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270. § (1) bekezdése szerint a jogerős ítélet felülvizsgálata jogszabálysértésre hivatkozással kérhető és a felülvizsgálati kérelem a Pp. 275. § (4) bekezdése értelmében anyagi jogi és az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással járó eljárásjogi szabálysértés esetén lehet eredményes.

1. A Pp. 2. § (1) bekezdése az igazságszolgáltatás egyik alapelveként rögzíti az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdésében alapjogként meghatározott, a tisztességes eljáráshoz való jogot, amelybe beletartozik a bíróságokkal szemben támasztott, az ügyek ésszerű időn belüli elbírálásának követelménye. Az alapelv esetleges megszegésének jogkövetkezményeként a Pp. 275. § (4) bekezdésében foglalt, a jogerős ítélet részbeni vagy teljes hatályon kívül helyezésére és a keresettel egyező döntés meghozatalára vonatkozó döntés a felülvizsgálati eljárásban nem hozható. A fél a Pp. 2. § (3) bekezdése alapján külön perben kártérítést követelhet.

2. A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott, a Pp. 8. § (4) bekezdésében foglalt, a jóhiszemű pervitelt sértő magatartás sem szankcionálható a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével. Annak közvetlen jogkövetkezménye a pénzbírság kiszabása, illetőleg közvetett szankciója a Pp. 3. § (4) bekezdésének alkalmazásával a bizonyítás elrendelésének mellőzése.

3. A Pp. 3. § (5) bekezdésének rendelkezése a polgári perben érvényesülő szabad bizonyítás elvét szabályozza, amely a kötött bizonyítási rendhez képest elvi lehetőséget biztosít a bíróság számára ahhoz, hogy szabadon felhasználja a felek előadásait és minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas. A szabad bizonyítás elve azonban csak a bizonyításra vonatkozó további szabályok rendjén belül érvényesül. Nem lehet ellentétes a Pp. 3. § (3) bekezdésében rögzített peranyag szolgáltatás elvvel, amely alapján a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása a feleket terheli. A

bizonyítás indítványozásának az elmulasztása, illetőleg az indítvány elkészített voltának jogkövetkezményei, továbbá a bizonyítás sikertelensége a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bizonyítási kötelezettség általános szabálya, a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. A (2) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítást hivatalból akkor rendelheti el, ha a törvény megengedi. A felperes ezért a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok az alperes megtakarításainak összegét az általa elismert és a bankszámlával igazolt mértékben határozták meg és nem kötelezték gyűjteményei értékének meghatározására.

Az elsőfokú és a másodfokú bíróság eljárása a Pp. alapelvi rendelkezéseit, a bizonyítási kötelezettség és a bizonyítási teher szabályait nem sértette. A házassági vagyoni szerződés rögzíti, hogy a felek a házasságkötést megelőzően nem éltek élettársi kapcsolatban. A bíróságnak a felperes terhére kellett értékelnie, hogy a teljes bizonyító erejű magánokiratban foglalt nyilatkozattal szemben nem bizonyította állítását, miszerint a volt házastársak a megismerkedésüket követően a közös gazdálkodásra is kiterjedő élettársi kapcsolatot létesítettek. Az élettársi együttélés hiányára vonatkozó helyes megállapítást pedig nem érinti, hogy milyen körülmények motiválták a házassági vagyoni szerződés megkötését.

4. A Csjt. 21. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésből következően a volt házastárs tartási igényének három együttes, konjunktív feltétele van: a tartásra jogosult házastárs oldalán az önhibán kívüli rászorultság ténye és az érdemtelenység hiánya, a tartásra kötelezett házastárs oldalán a saját, illetőleg az olyan személy tartása veszélyeztetésének hiánya, aki a tartásra jogosultak sorrendjében megelőzi a házastársat.

A fellebbezési eljárásban 2013. július 1. napjától a követelés jogalapja, tehát a felperes rászorultsága, az érdemtelenység hiánya és az alperes teljesítőképessége havi 23.000 forint tartásdíj erejéig nem volt vitatott.

Az eljáró bíróságok helyesen állapították meg a házastársi tartás kezdő időpontját. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul hivatkozott a házasságkötést megelőzően hosszabb ideig fennálló, a Ptk. 685. §-ának b) pontja szerint közeli hozzátartozói kapcsolatnak minősülő jegyességre. A házastársi tartáshoz fűződő jog és az ezzel együtt járó tartási kötelezettség a házaspár közötti szolidaritás, a kölcsönös támogatási kötelezettség körébe tartozik és azon alapul, hogy a házasság alapintézményi jellegéből következően a házastársak felelőssége egymás iránt a házasság

felbontását követően sem szűnik meg teljesen.

A házastársi tartás egyik törvényi feltételeként a tartást igénylő rászorultsága azt jelenti, hogy a volt házastársak nincs olyan jövedelme, keresete, illetőleg egyéb vagyona, amelyekből indokolt megélhetési költségeit - lakhatás, ruházkodás, étkezés, gyógyíttatás - teljesen vagy részben biztosítani tudja. Az eljáró bíróságok a perben feltárt adatokból okszerűen vonták le azt a következtetést, hogy az életközösség megszűnéséig a felperes rászorultsága nem állapítható meg. A felperes a házassági vagyoni szerződés megkötésekor már keresőképtelen volt, a szerződésben azonban a felek a tartásdíjról nem rendelkeztek. Sőt bármelyikük tartós betegsége esetére a személyi támogatási kötelezettség kereteit szűkebb körben határozták meg, míg a kölcsönös vagyoni támogatást a kamatmentes kölcsönök nyújtására korlátozták. Az alperes a felperest elnehezült anyagi helyzetében a szerződésnek megfelelően kölcsönök nyújtásával támogatta. Emellett a felperes csak a módosított keresetében kérte az alperes kötelezését 2012. január 27. napjától - az egyébként igen rövid házastársi kapcsolatra tekintettel - tartásdíj megfizetésére.

Az eljáró bíróságok a tartás mértékét a felperes rokkantsági ellátásának összegét, indokolt szükségleteit és az alperes teljesítőképességét figyelembe véve a Pp. 206. § (1) bekezdésének mindenben megfelelő mérlegeléssel állapították meg. A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés nem vizsgálható, és nincs lehetőség a lefolytatott bizonyítás adatainak szembeállítására, újabb összehasonlításra. A Kúria azt vizsgálhatja, hogy az adott esetben a bíróságok a helyes tényállás megállapítása érdekében a perben rendelkezésre álló bizonyítékokat egybevették-e, és azokat a maguk összességében értékelték-e. A mérlegelés eredményét meghatározó indokok tarthatók-e, nincs-e bennük nyilvánvalóan helytelen következtetés. Nem állapítható meg jogszabálysértés akkor, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja, a felülvizsgálati eljárásban ugyanis a szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás felülmérlegelésnek nincs helye (BH 1995. 226., BH1999. 44.).

A felülvizsgálati érveléssel szemben nem tartozik a létfenntartáshoz szükséges indokolt kiadások körébe a felperes által kötött életbiztosítási szerződés díja, ezért közömbös, a díj összegének évenkénti emelkedése. Az alperes oldalán elfogadott havi 2.000 forint gyógyszerköltség pedig olyan köztudomású kiadás, amelynek bizonyítására nincs szükség.

Az eljáró bíróságok a tartás összegének meghatározása során megalapozottan jutottak arra a következtetésre, hogy a tartás alapjaként csak az alperes bérjellegű juttatása és a mezőgazdasági

földterületek haszonbérbe adásából befolyó jövedelme vehető figyelembe. A bizonyítási kötelezettség és a bizonyítási teher szabálya alapján helyesen értékelték a felperes terhére a további bevétel, a jelentős összegű megtakarítás, és a képeslap-gyűjteménnyel kapcsolatos jövedelemszerzés bizonyítatlanságát. Helyesen utaltak arra, hogy az alperes a Csjt. 66. § (1) bekezdése alapján saját szükséges tartásának rovására tartásdíj fizetésére nem kötelezhető. A tartás összege összhangban áll azzal a több évtizedes bírói gyakorlattal is, miszerint a tartásdíjnak nem a létminimumra szorított szűkös tartást, hanem egy átlagos megélhetési színvonalat kell fedeznie.

Az eljáró bíróságok helyesen állapították meg azt is, hogy 2013. július 1. napjától 2014. március 31. napjáig terjedő időszakra az alperes követelése beszámításával eleget tett tartási kötelezettségének, erre tekintettel a felperes alaptalanul kifogásolta a tényleges fizetési kötelezettség kezdő időpontjának meghatározását. A felperes egyébként nincs elzárva attól, hogy a tartási kötelezettség sorrendjében a sorban az alperest követő következő kötelezettől, a felperes gyermekétől is tartás kiegészítést követeljen.

4. A felülvizsgálati kérelem alaptalanul támadta az első-, és a másodfokú perköltség viselésére vonatkozó rendelkezést. Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdésében foglalt, a részleges pernyertesség és pervesztesség szabályának megfelelően határozott. Ennek során figyelembe vette, hogy a felperes havi 60.000 forint tartásdíj követelést érvényesített az alperessel szemben és csak 23.000 forint erejéig lett pernyertes. A nagyobb arányban pervesztés felperes javára pedig az alperes perköltség fizetésére nem kötelezhető. A másodfokú eljárásban a felperes fellebbezése teljes egészében sikertelen volt, ezért a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az ügyvédi képviseletével felmerülő költségét maga viseli.

A Kúria a kifejtettekre tekintettel a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a tárgyi költségfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdése szerint megállapított felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes részleges személyes költségmentességére figyelemmel a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése, 84. § (1) bekezdésének a) pontja, az Itv. 74. § (3) bekezdése, továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése értelmében az állam viseli. Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban a felperesre hárítható költsége nem merült fel, ezért a Kúria ennek

tárgyában a

*határozathozatalt a Pp. 79. § (1) bekezdésének alkalmazásával
mellőzte.*

Budapest, 2015. október 20.

*Dr. Makai Katalin s.k. a tanács elnöke, dr. Baloginé dr. Faiszt
Judit s.k. előadó bíró, dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. bíró*

A kiadmány hitelével:

tisztviselő